

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2293/2015
17.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца М.С. из села Г., чији је пуномоћник А.Б., адвокат из Н., против туженог ЈП Дирекција за путеве, грађевинско земљиште и изградњу Општине Г.Х., из Г.Х., чији је пуномоћник В.М., адвокат из Н., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 612/15 од 16.07.2015. године, на седници одржаној 17.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 612/15 од 16.07.2015. године.

Образложење

Основни суд у Нишу, пресудом П1 3755/2011 од 04.07.2014. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца и наложио туженом да исплати тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћене зараде за период од 21.12.2005. године до 12.01.2007. године, одређене новчане износе, заједно са законском затезном каматом и да уплати надлежним фондовима припадајуће доприносе за период од 21.12.2005. године до 12.01.2007. године (све ближе одређено у ставу првом изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 159.140,00 динара (став други изреке).

Основни суд у Нишу, допунским решењем П1 3755/2011 од 30.03.2015. године, обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 61.500,00 динара.

Апелациони суд у Нишу, решењем Гж1 612/15 од 16.07.2015. године, преиначио је пресуду Основног суда у Нишу П1 3755/2011 од 04.07.2014. године, тако што је обавезао туженог да плати тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћене зараде за период од 21.12.2005. године до 12.01.2007. године, одређене новчане износе, заједно са законском затезном каматом, док је одбио као неоснован захтев тужиоца за већи износ од досуђеног па до траженог и да у корист тужиоца на досуђене износе уплати надлежним фондовима припадајуће доприносе за период од 21.12.2005. године до 12.01.2007. године (став први изреке). Потврдио је одлуку о трошковима парничног поступка, садржане у ставу другом изреке пресуде (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања од општег интереса, уједначења судске праксе и потребе новог тумачења права.

Апелациони суд у Нишу, решењем Р1 76/15 од 05.11.2015. године, изјаснио се, да, не предлаже Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 612/15 од 16.07.2015. године, на основу члана 395. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), а у вези одредбе члана 23. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14), па је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 15.12.2008. године. У тужби је назначена вредност предмета спора у износу од 400.000,00 динара, који износ тужилац потражује на име накнаде штете због неисплаћене зараде за период од 21.12.2005. године до 12.01.2007. године. Тужилац је поднеском од 22.05.2014. године, последњи пут преиначио тужбу повећањем постојећег тужбеног захтева на укупан износ од 517.424,02 динара и истакао евентуални тужбени захтев. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 527.979,43 динара.

Одредбом члана 439. ЗПП, је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима о новчаном потраживању из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршења неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 55/14, који се примењује од 31.05.2014. године), је прописано, да, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, узимајући као вредност предмета спора укупан износ од 373.797,72 динара, као главног захтева у делу који је усвојен (захтев ради уплате припадајућих доприноса надлежном Фонду представља споредно тражење), не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе (рачунајући да је 22.05.2014. године 1 евро износио 115,6719 динара и вредност предмета спора побијаног дела износила 3.231,5343 евра), то ревизија туженог није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 394. став 2. ЗПП и одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**